

mi mateix, per què una societat que acceptava dictàmens fets (o *no fets*, millor dit) per dos amics, i que, no obstant i això, ni s'en ressentia el seu funcionament, ni les derrames arribaven al promig normal, no fos possible eixamplar l'entrada a tota la germandat mèdica, emprò aquella terrible *veritat* dels números i del càlcul, aquell enigma que jo, pobre de mi, llec com he estat sempre en tota mena d'operacions de finances, no podia desxifrar, allò segurament tiraria per terra com un castell de cartes, totes les solucions que considerava més o menys viables i les veuria convertides en una ridícula concepció utòpica, filla del meu pobre cervell de visionari romàntic; tal era la suggestió que dintre meu havia obrat la força aclaparadora de la veritat dels números, que tan clarament havia brollat d'entre mig de les senzilles, però definitives paraules del doctor Sicart. Quantes vegades havia intentat d'explicar a algun company les solucions que jo creia oportunes, n'havia desistit a la fi, tement sempre fer un paper ridícol, demostrant que no servia per a viure en aquests temps en què tan necessari és *saber fer números* i que cal, abans que tot, *ésser pràctic*.

Mes pel que veig, al davant de la Mutual hi ha també un *visionari romàntic* qui no ha vacillat en exposar una solució tan justa com humanitària, sense por als *homes pràctics*, que, de totes maneres, no sé què podrien dir després de les dades aportades pel doctor Tost en l'article aludit i referents a la Mutual d'advocats de Madrid, les dades del qual han enrunat sobtadament el fantasma (teòric) dels números i del càlcul, demostrant ben clarament com una Societat de previsió, ben *previsora*, pot ésser orientada en forma humanitària. I, al dir això, no voldria que ni de prop ni de lluny, les meves paraules semblessin que van contra l'orientació donada pel doctor Sicart en el període de fundació de la Mutual Mèdica, qui adoptà, al meu entendre, la única possible i encertada i a qui la classe mèdica li està en deute d'un homenatge perdurable per haver dut a terme la millor obra feta fins avui, per a redimir-la de la misèria, que es projectava en el seu camí, com un pesombre feréstec i espaordidor.

* * *

Tant pel *revolucionari* de l'idea, que vé a trencar motllos que fins avui semblaven intangibles (en teoria), com per l'aspecte moral de la mateixa en el sentit humanitari i de germanor, jo vau creure que l'assumpte donaria marge a una ben interessant controversia i que plomes més ben trempades que la meva sortiren enfront i a favor de la idea, per tal que les Seccions Comarcals poguessin discutir amb fonament la qüestió, portant a l'Assemblea de Delegats el criteri dels metges catalans. Veig que no ha estat així i per aquest motiu m'he determinat a escriure aquestes mal girbades ratlles, més que res, amb l'objecte que no passi desapercibuda una idea que mereix, tant pel seu contingut com per qui la patrocina, ésser estudiada amb amor i entusiasme, ja que l'exemple d'altruisme i germanor que porta en sí, ha d'ajuntar-s'hi la clarividència econòmica de qui l'ha engendrada, perquè el que al primer cop d'ull sembla que tindria d'ésser un augment de despeses per a la Mutual o els seus associats, ve a convertir-se en un augment de potencialitat econòmica de la mateixa i una disminució, per tant, de les derrames a repartir.

I ja posat en el camí de donar la meva opinió, que per ésser meva per força ha de tenir ben poca vàlua, vaig a exposar els petits detalls que crec podrien introduir-s'hi, per a deixar encabir-hi el major nombre possible de metges i aconseguir que l'aspiració del meu estimat amic Dr. Cantó fos una realitat; això és: que la Caixa de Beneficència fós inservible, perquè la Previsió l'hagués feta innecessària.

Primerament, estic absolutament d'acord amb el doctor Tost, que la implantació d'aquesta reforma sols ha de posar-se en pràctica a la Secció d'Invalidesa, que està definitivament constituïda, deixant per a quan fos també definitivament en marxa la secció de Vida, l'implantament d'aquella idea.

Referent al període d'entrada, crec també que seria millor el de cinc anys, però jo encara pro-